

OBRAĆENJE

Mudri ljudi, istraživači i odgonetači raznih enigmi znaju reći da je u rješavanju problema presudno znati postaviti pravo pitanje. Mudro, pronicavo pitanje već je pola odgovora. Kako to izgleda kada čovjek stane pred staru zagonetku: kako je moguće da postoji dobri Bog, a toliko je zla na ovom svijetu? Kako može stajati i gledati kako nedužni trpe – je li ovo pravo pitanje? Cjelina evanđeoske poruke nam govori da Bog ne stoji i ne gleda. On nije po strani, itekako je opredijeljen – On trpi, On je razapet. Zna se gdje je kad se događa nepravda. On je odlučio trpjeti, a ne nanositi nasilje niti stajati sa strane kao gledatelj. Pravo pitanje je zašto On trpi? Što čeka? On je tu, kao ljubav moćan. Kao ljubav nemoćan. Može samo ono što može ljubav. Njegova tiha prisutnost trebala bi biti rječitija od svega. Ako je Bog uvijek tu, šuteći i trpeći, to je onda nešto jako važno. To znači da ono najvažnije ni On ne želi pokušati izvesti drugačije. Znači da ne može učiniti ništa više nego biti prisutan i trpjeti. To znači da onaj koji nešto može jest – čovjek.

Na prigovor zašto nedužni trpe, dolazi kao hladan tuš Isusova riječ: *ako se ne obratite, svi ćete slično propasti!* Pitanje, dakle, nije *gdje je bio Bog kad se dogodilo ovo ili ono?*, nego *gdje je čovjek?* Gdje je čovjek dok razapinje nedužne i Nedužnog?

Zašto ostaje po kulom mržnje i zla? Isus otvoreno kaže: čovjek je pod kulom zla koje će mu se sručiti na glavu. Nisu pod kulom bili samo oni koji ostali zatrpani siloamskim kamenjem, nego svi koji borave u sjeni zla i ne žele izići na svjetlo dobrote. Fizičke tragedije, koje u evanđeoskom odlomku oslikava kula, slika su onoga što će se dogoditi svakom tko ne ide putem života, čiji život nije utemeljen na dovoljno zdravom temelju postojanja.

Dok ljudi upiru prst i Bogu pokazuju pojedina stradanja, On je *Onaj koji jest* tu, šuti i trpi. I govori: znam ja za to, no to nije sve – svi ćete tako nastradati! Pokušava čovjeka izvesti ispod kule zla, spustiti i izvući iz aviona kojim juri visinama umišljenosti. *Najopasnija opasnost nije ona koja se vidi i čuje. Postoji jedan tih otrav: tiha drama sterilnosti, besplodnosti* (E. M. Ronchi). Gospodin Isus je vinogradar koji je došao do nas, trpio od ljudi, ali još uvijek strpljivo obilazi oko *voćke* i moli Oca: ostavi je još ove godine... *Još jednu godinu, još jedan dan.* Njegova nada mijenja kalendar i uzdiže život. *Možda će ubuduće ipak uroditi... Možda?* U tom *možda* sadržano je čudo Božjeg milosrđa. Što li je tanje od njega? A Bog se hvata i za tu najtanjaniju, najkrhkiju mogućnost. Nada se usprkos svih mogućnosti do sada neiskorištenih. I zaboravio bi sve godine čovjekove neplodnosti jer sutrašnji plod Njemu je važniji od sterilne prošlos-

ti. Onaj plod koji je toliko dobar da ostaje za svu vječnost. Njegova strpljivost i tiho trpljenje znak su svakako Njegove neizrecive ljubavi, ali i veličine opasnosti kojom prijete sterilnost, ta kula siloamska...

Obratiti se znači susresti Boga koji se trudi oko mene. Susresti ljubav i povjerovati joj, povjeriti joj se. Da bi život bio obilan, toliko obilan da izlazi u vidu ploda. Bit će to plod i Njegovog strpljenja, trpljenja. Onoga koje otvara život, moleći: izidi iz tamne sjene kule siloamske. Onoga Koji Jest, sada i ovdje, i uvijek... spašavajući. I.Č.

Pred paklenim vratima bila je velika gužva. Upravo se popravljao *Pločnik dobrih namjera*, te je trenutno u paklu bilo slobodno još samo jedno mjesto. Đavao je izašao van da odabere najgoreg grešnika. Tražio je ubojice, bludnike, oholice, mrzitelje, klevetnike, ili možda pronade i štogod gore. Bilo je teško odabrati najgoreg. Promatrao je ljude i ispitivao ih. Odmjerio je gomilu ljudi s jednog kraja na drugi.

- Što je zapravo s vama, gospodine? Da, da, vi što ondje sami stojite? Što ste vi učinili? -

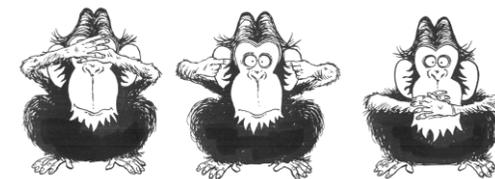
- Ništa, - odvrati čovjek – ja sam dobar čovjek i zabunom sam došao ovamo.

- Ipak ste morali nešto učiniti. Svaki čovjek nešto zgriješi! – uvjeravao ga je đavao.

- I ja sam u to uvjeren, - reče dobar čovjek – ali ja sam se držao podalje od

Na svijetu ima nekolicina zlih ljudi, a mnogo dobrih. Nevolja je u tome što su zli izuzetno dobro raspoređeni, a dobri su najčešće dobri samo za sebe.

S.Lice

toga. Vidio sam da ljudi progone braću, ali ja nisam nikad imao djela s njima. Oni su mirno gledali kako djeca gladuju, u ropstvo su ih prodavali, slabe su gazili, i siromahe uništavali. Posvuda oko mene obogaćivali su se ljudi nedjelima svake vrste. Ja sam jedini odolijevao napasti i nisam ništa od toga činio. –

- Baš ništa? – priupita ga đavao u nevjerici – Jeste li doista sigurni da ste sve to mirno promatrali? –

- Pred svojim vlastitim vratima! – odgovori dobar čovjek.

- I niste niša poduzeli? – ponovno će đavao.

- Ne!

- Uđi sine moj: mjesto pripada tebi!

I kad je uvodio "dobroga" čovjeka odmaknu se đavao u stranu da ga ne bi slučajno dodirnuo.

(prema Calderonu)